

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revr 611/2017-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Damira Kontreca člana vijeća i suca izjavitelja, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća, Branka Medančića člana vijeća i Gordane Jalšovečki članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Hasibe Ivanišević iz Grižana, Barci 49, OIB 43909167719, koju zastupaju punomoćnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Veljko Kneževića, Edi Bradamente, Mira Načinović, Ivana Radić i Bojana Pavković, odvjetnici u Rijeci, protiv tuženika Brodogradilište Kraljevica d.d. u stečaju, Kraljevica, Obala kralja Tomislava br. 8, OIB 11063000165, radi utvrđenja ništetnosti, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Županijskog suda u Splitu br. Gž R-979/16 od 23. veljače 2017., kojom je ukinuta presuda Općinskog suda u Rijeci br. P-2168/13 od 20. prosinca 2013. i odbačena tužba tužiteljice, u sjednici vijeća održanoj 1. lipnja 2021.,

riješio je:

Revizija tužiteljice odbacuje se kao nedopuštena.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvoga stupnja prihvaćen je tužbeni zahtjev tužiteljice kojim je tražila da se utvrdi ništetnim dio izjave tužiteljice od 4. lipnja 2012. u dijelu koji glasi: „Također potvrđujem ovom izjavom kako prema poslodavcu nemam nikakvih drugih potraživanja po bilo kojoj osnovi, osim onih na koja sam stekao pravo odlukom o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 4.06.2012.g., ali isključujući ona kojim sam se odrekao ovom izjavom, te da se ujedno odričem svakog drugog eventualnog nespomenutog potraživanja po svim osnovama. Isto tako utvrđen je ništetnim dio odluke o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu, u toč. IV. u dijelu u kojem je propušteno navesti postojanje tražbine tužiteljice prema tuženiku koje proizlazi iz pravomoćnih sudskih presuda Općinskog suda u Rijeci, pod posl. br. Prs-379/08 od dana 29.07.2009., te Županijskog suda u Rijeci pod posl. br. Gž-4714/09 od dana 14.09.2011.g., a odnosi se na razliku plaće, a radi koje tražbine je tužitelj pokrenuo parnični postupak pred Općinskim sudom u Rijeci i koji se vodi pod posl. br. P-1545/12.“ (toč. I.) Ujedno je naloženo tuženiku da tužiteljici nadoknadi

troškove postupka u iznosu od 2.500,00 kn, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom od 20. prosinca 2013. do isplate.

2. Drugostupanjskim rješenjem ukinuta je prvostupanjska presuda i odbačena je tužba tužiteljice (toč. I.), te je naloženo tužiteljici da tuženiku nadoknadi troškove postupka u iznosu od 4.050,00 kn, s time da je u preostalom dijelu zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka odbijen.

3. Protiv rješenja suda drugoga stupnja tužiteljica je pravodobno podnijela reviziju iz čl. 382. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 – dalje: ZPP), navodeći da odluka u sporu ovisi o rješenju pravnih pitanja o kojima je revizijski sud već zauzeo shvaćanje, ali je shvaćanje drugostupanjskog suda utemeljeno na shvaćanju koje je u protivnosti sa shvaćanjem revizijskog suda. Podredno tužiteljica zahtijeva da se odluči o eventualno kumuliranom zahtjevu.

4. Na reviziju nije odgovoreno.

5. Revizija tužiteljice nije dopuštena.

6. Predmet ovog postupka je zahtjev tužiteljice da se utvrdi ništetnim dio njezine izjave od 4. lipnja 2012., odnosno dio odluke o poslovno uvjetovanom otkazu u toč. IV. u kojoj je propušteno navesti postojanje potraživanja tužiteljice prema tuženiku na temelju presuda Općinskog i Županijskog suda u Rijeci. Obzirom na navedeno ne radi se o radnom sporu u smislu odredbe čl. 382. st. 1. toč. 2. ZPP, pa se dopuštenost revizije ocjenjuje prema kriteriju vrijednosti predmeta spora, odnosno pobijanog dijela presude.

U konkretnom slučaju revizija iz čl. 382. st. 1. toč. 1. ZPP nije dopuštena, jer vrijednost pobijanog dijela ne prelazi iznos od 200.000,00 kn, a isto tako nije dopuštena niti revizija prema toč. 3. istog stavka, jer sud drugoga stupnja nije pobijanu odluku donio primjenom odredbi čl. 373. a i čl. 373. b ZPP.

7. Rješenje drugostupanjskog suda kojim je ukinuta prvostupanjska presuda i odbačena tužba je rješenje kojim postupak pravomoćno završava u smislu odredbe čl. 400. st. 1. ZPP. Prema toj odredbi stranke mogu izjaviti reviziju i protiv rješenja drugostupanjskog suda kojim se postupak pravomoćno završava u sporovima u kojima bi revizija bila dopuštena protiv drugostupanjske presude (čl. 382. ZPP).

8. Obzirom na navedeno u ovom predmetu dopuštena je jedino revizija iz čl. 382. st. 2. ZPP. Prema odredbi čl. 382. st. 2. ZPP u slučajevima u kojima protiv drugostupanjske presude nije dozvoljeno podnijeti reviziju iz st. 1. istog članka, stranka ima pravo izjaviti reviziju ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekoga materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. U reviziji iz st. 2. prema odredbi st. 3. istog članka stranke treba određeno naznačiti pravno pitanje radi kojeg je revizija podnesena, treba određeno navesti propise i druge važeće izvore prava koji se na pitanje odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je postavljeno

pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

9. Nakon ranije ukidne odluke revizijskog suda u ovom predmetu br. Rev-575/16 od 8. lipnja 2016. drugostupanjski sud je naveo da prihvaća pravno shvaćanje revizijskog suda prema kojemu je u ovoj parnici podnesena tužba radi utvrđenja u smislu odredbe čl. 187. st. 1. i 2. ZPP, koja nije vezana za rok, pa radi toga tužiteljica nije bila dužna tražiti zaštitu u rokovima iz čl. 129. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 149/09, 61/11, 82/12, 73/13, dalje ZR), pa podnesena tužba tužiteljice nije mogla biti utvrđena nepravovremeno podnesenom.

10. Dalje drugostupanjski sud navodi da prema odredbi čl. 187. st. 1. i 2. ZPP tužitelj može u tužbi tražiti da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost ili neistinitost kakve isprave, time da se takva tužba može podnijeti kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje ili nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost ili neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa, ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

Prihvaćajući žalbu tuženika i preinačujući prvostupanjsku presudu, te odbacujući tužbu tužiteljice drugostupanjski sud je zaključio da tužiteljica ima pravomoćnu presudu kojom je utvrđena ništetnost tuženikove Odluke o rasporedu tužiteljice na radno mjesto vratar – recepcionar od 1. veljače 2015., na kojem radnom mjestu je tužiteljica primala manju plaću od one koju je dotada primala. Pri tom drugostupanjski sud navodi da tužiteljica nema pravni interes podnositi deklaratornu tužbu u situaciji kada prema tuženiku ima dospjelu tražbinu koju može ostvariti isticanjem kondemnatornog zahtjeva, a kako je ista i učinila u predmetu kod Općinskog suda u Rijeci br. P-1545/12.

Jednako tako drugostupanjski sud smatra da tužiteljica u tužbi traži utvrđenje ništetnim dijela Odluke o otkazu od 4. lipnja 2012., a koji dio u navedenoj odluci ne postoji. Naime, u navedenoj odluci o otkazu, u toč. IV. nisu navedene tražbine tužiteljice prema tuženiku koje proizlaze iz pravomoćnih sudskih presuda Općinskog suda u Rijeci br. Prs-379/08 od 29. srpnja 2009., Županijskog suda u Rijeci br. GŽ-4714/09 od 14. rujna 2011., a razliku plaće tužiteljice potražuje u predmetu Općinskog suda u Rijeci br. P-1545/12. Prema shvaćanju drugostupanjskog suda tako stiliziran zahtjev tužiteljice na utvrđenje nije u skladu s odredbom čl. 187. st. 1. ZPP, jer tužiteljica traži utvrđenje ništetnosti nečega čega u gore navedenoj odluci o otkazu nema.

Radi navedenog drugostupanjski sud smatra da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe u odnosu na tužbeni zahtjev pod toč. 1., odnosno oda tužbeni zahtjev pod toč. 2. nije u skladu s odredbom čl. 187. ZPP, radi čega tužba tužiteljice nije dopuštena.

11. Tužiteljica u reviziji postavlja sljedeća pitanja:

„1. Može li se traženje utvrđenja (ne)postojanja nekog pravnog odnosa zamijeniti kondemnatornom tužbom radi isplate kada je izjava o odricanju od „drugih eventualnih nespomenutih potraživanja po bilo kojoj osnovi“ dana nakon što je tražbina nastala i nakon što je podnesena tužba radi isplate takve tražbine:

2. Može li drugostupanjski sud u žalbenom stupnju postupka utvrđivati pravni interes tužitelja,

3. Smatra li se tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odluke o otkazu u dijelu u kojem je propušteno navesti postojanje tražbine radnika prema poslodavcu temeljem pravomoćne sudske presude tužbom radi utvrđenja postojanja pravnog odnosa i/ili utvrđenja (ne)istinitosti isprave (u ovom slučaju odluke o otkazu);

4. Je li drugostupanjski sud dužan donijeti odluku o postavljenom eventualno kumuliranom zahtjevu kojim se traži utvrđenje tražbine tužitelja ako je zauzeo stav kako se ne može postaviti zahtjev na „propuštanje navođenja postojanja tražbine (prethodna točka 3.)“

12. Kao razlog važnosti tužiteljica se poziva na odluke revizijskog suda br. Rev-2620/14, Revr-575/16, Revx-823/14.

13. Prema shvaćanju revizijskog suda tužiteljica nije navela odgovarajuće razloge važnosti glede prva tri pitanja, jer se odluke revizijskog suda na koje se ista poziva ne bavi pitanjem odnosa deklaratorne i kondemnatorne pravne zaštite.

Osim toga, u odluci Rev-2620/14 nije se radilo o istoj činjeničnoj, niti pravnoj situaciji, pa niti radi toga navedena odluka ne predstavlja navođenje odgovarajućeg razloga važnosti.

Treba dodati da odluka Revr-575/16, na koju se tužiteljica isto tako poziva, ne zauzima shvaćanje glede postavljenih pitanja, već se navedena odluka bavi pitanjima od kada se računa rok za traženje zaštite u smislu čl. 129. st. 2. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 149/09, 61/11, 82/12, 73/13, dalje ZR), odnosno predstavlja li tužba na utvrđenje sudsku zaštitu iz čl. 129. ZR ili tužbu iz čl. 187. ZPP.

14. Od odgovora na četvrto postavljeno pitanje ne ovisi odluka u ovom predmetu, jer se drugostupanjski sud nije bavio pitanjem eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva.

15. Kako nisu ispunjene pretpostavke da bi se o podnesenoj reviziji meritorno odlučivalo, jer nisu navedeni odgovarajući razlozi važnosti, valjalo je reviziju tužiteljice odbaciti primjenom odredbe čl. 392. b st. 2. ZPP.

Zagreb, 1. lipanj 2021.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan

Dokument je elektronički potpisan:
KATARINA BULJAN

Vrijeme potpisivanja:
11-02-2022
12:34:57

DN
C=HR
O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523230353939363335323638
L=ZAGREB
S=BULJAN
G=KATARINA
CN=KATARINA BULJAN

Broj zapisa: **eb304-1e762**

Kontrolni broj: **003af-d03c8-bc0ea**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KATARINA BULJAN, L=ZAGREB, O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.